

tioner til at træde i Stedet for nogen af de to andre. Jeg mener altsaa, at der i dette Tilfælde fra kongelig Kommissarius' og Amtmandens Side er foretaget Handlinger, som virkelig fortjene at paa-tales alvorligt, fordi de ere i Uoverensstemmelse med Loven. Jeg mener ikke, at der kan være nogen som helst Tvivl om, at det er saa. Saa bliver Spørgsmaalet, om det ikke kan have haft nogen Betydning i det hele taget for Forretningen. D'Herrer Andragere klage ikke alene over, at Lovens Ord her ikke ere blevne overholdte, men de mene ogsaa, at det har haft Indflydelse paa den Vurdering, der er bleven foretaget af deres Jord, idet de mene, at disse 2 Mænd, som ere blevne kasserede, havde større Indsigt i disse Forhold og rimeligvis vilde være komne til andre Resultater, end de 2, som senere bleve valgte. Imidlertid er det jo ikke Hovedspørgsmaalet, thi det skal erkendes, at, forsaavidt Taksatorerne vare lovlig valgte, vilde der i Henhold til Lovens Bestemmelser ikke være noget at gøre, det vide Andragerne meget godt. Men dersom det altsaa finder Tilslutning, og Ministeriet selv erkender — og jeg synes, at der er noget i den ærede Ministers Udtalelser, der kunde tyde paa, at der ogsaa efter hans Opfattelse kunde være nogen Tvivl om, hvorvidt det egentlig var lovligt eller ikke, det her er sket — at der her i dette Tilfælde er foregaaet noget ulovligt, saa er det saa ganske naturligt, om ogsaa vedkommende, som føle sig forurettede, komme til at tænke over, om ikke muligvis et nyt Valg og en ny Forretning kunde medføre andre Resultater, saa at deres Krav kunde blive bedre tilfredsstillende, end de nu føle sig. Det er altsaa det væsentlige Spørgsmaal, som jeg skal tillade mig at henstille til den ærede Ministers Overvejelse, eventuelt til Samraad med Indenrigsministeren, for saa vidt den ærede Minister maatte finde, at dette særlige Spørgsmaal sorterede under hans Afgørelse. At Henvisningen nu sker til den ærede Trafikminister ligger naturligvis i, at der ogsaa i Andragendet er klaget over, at den Godtgørelse, de have faaet, findes at være utilstrækkelig i Henhold til Grundlovens § 82, altsaa at de ikke have faaet fuld Erstatning, thi der skal naturligvis tages i Betragtning, ikke alene Værdien af selve Jorden, men ogsaa de mange Ulemper, der ere forbundne med, at Marker blive overskaarne, med at der bliver opført store Dæmninger, og foretaget andet lignende, og alle disse Ulemper maa

ogsaa tages i Betragtning, naar det skal bestemmes, hvad Værdi det hele har haft. Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mine Udtalelser.

Ministeren for offentlige Arbejder (Juvul Rysensteen): Det ærede Medlem sagde, at jeg havde omtalt de to Medlemmer af Kommissionen som i det hele taget inhabile. Det har jeg ikke sagt. Det er to meget hæderlige Mænd, som enhver gerne vilde have med, naar det ikke angik deres egne Interesser, men der staar udtrykkelig i Loven, at naar egne private Interesser komme ind med, ere de ikke habile til at deltage i Sagen. (Afbrydelse af N. I. Jensen). Ja, jeg kan læse det op. Der staar i Loven, „saa ofte nogen af de til Taksatorer udnævnte Mænd, enten fordi Taksationen vil berøre hans egen private Interesse“ . . . (N. I. Jensen. Saa træde Suppleanterne til!) Ja, saa træde efter det ærede Medlems Mening Suppleanterne til, men her var mange Forhold paa hele denne lille Banestrækning, hvor de to Mænd havde private Interesser. (N. I. Jensen: Nej!) Det ærede Medlem benægter det, men det paastaas fra Bornholm, og da Kommissionen jo helst maatte bedømme Sagerne temmelig ensartet, saa benyttede Amtmanden den Ret, Amsraadet havde givet ham i sin Vedtægt. (Afbrydelse af N. I. Jensen). Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. Det ærede Medlem kan ikke ryste paa Hovedet ad offentlige Erklæringer, naar han ikke ved bestemt, at den offentlige Erklæring er fejl. Saa udnævner Amtmanden altsaa ifølge Vedtægten 2 andre Mænd, ikke et Menneske gør Indsigelse derimod, og der har ikke været gjort Ophævelse om den Ting, før hele Sagen endelig er kommen i Orden. Nu gad jeg spørge: skal hele dette Spørgsmaal tages op til Overvejelse, skal der udnævnes en helt ny Taksationskommission, skulle Folk vente paa deres Penge, fordi der bliver Tale om et saadant rent formelt Spørgsmaal? Det tror jeg ikke. Er der sket en Fejltagelse, saa lad den Mand lide Straf som er skyldig, men lad ikke Beboerne lide Straf og ikke faa deres Penge eller betale de Penge tilbage, de have faaet, naar ingen har nedlagt Indsigelse i Tide. — Maa jeg benytte Lejligheden til at oplyse, at et æret Medlem har meddelt mig, at Værløse-Banen er opført at forhandle med Kommunen, men at man nok kommer til Ende med Spørgsmaalet. Jeg kunde godt før have tilføjet, at der er givet Koncession, men jeg troede,